

на териториитѣ. Това споразумение, твърде естествено, ставаше за смѣтка на победенитѣ. Всички надежди, че италианската делегация ще подкрепи българскитѣ искания, особено за създаването на една автономна Македония, изчезнаха. По тоя начинъ България оставаше безъ всѣкакви сигурни надежди на волята на победителитѣ, за които знаехме вече, какъ постъпиха съ германцитѣ.

Наистина, нѣкои измежду насъ се утешаваха, че ние не сме така виновни за войната, че ние нѣмаме никакви прѣки и лични смѣтки съ великитѣ държави победителки, че ние дори не бѣхме въ отношения на война съ Съединенитѣ Щати. Но какво значение можеха да иматъ тия съображения предъ факта, че ние бѣхме не само победени, но и постоянно клеветени отъ нашитѣ съседи въ извършване на невидени и нечувани злодеяния презъ войната въ окупираниитѣ области, особено въ Моравско, безъ да бждемъ въ състояние да се защитимъ, при условията, при които бѣхме поставени: далечъ отъ нашата страна, отъ кждето биха могли да се оправдаятъ най-лесно изнесенитѣ обвинения, и сами лишени отъ възможность да се сношаваме съ външния свѣтъ.

*

Парижкиятъ печатъ ни посрещна враждебно, съ изключение на нѣколко по-голѣми и клерикални вестници. В. „Фигаро“ още сжщия день публикува тенденциозни телеграми, въ които се твърдѣше, че агитациитѣ противъ съглашенцитѣ се засилляли въ цѣла България.

Въ сжщия духъ писаха „Журналъ де Деба“ и „Танъ“. Тѣ повтаряха измисленитѣ отъ сърбитѣ и гърцитѣ обвинения противъ насъ. Впрочемъ, ние знаемъ, че тия вестници сж отдавна въ услуга на нашитѣ противници. Тѣзи вестници и сега пишатъ най-невъздържано противъ България по въпроса за репарациитѣ.

Вестницитѣ „Енформасионъ“ и „Льовръ“ дадоха статии въ наша полза. Бившиятъ министъръ, социалистътъ Марселъ Самба, пишеше въ последния вестникъ (отъ 27. VII.): „Триумфътъ на Съглашението не може да промѣни народността на македонското население. То се е чувствувало и продължава да се чувствува като българско. Говорятъ, че българитѣ трѣбва да бждатъ изгонени отъ крайбрѣжието на Егейско море. Искатъ да откажатъ всѣкаквъ достъпъ на България до това море! Но това ще бжде най-голѣмата прѣчка за бждещето помирение между балканскитѣ народи“.

Днесъ, десетъ години следъ тая дата, като прочитамъ писаното отъ покойния Самба, разбирамъ, колко е билъ той правъ. Не само подписанитѣ съ насилия договори, но и цѣлата насилни-